

6.11.2018

ועדה מיוחדת לפי סעיף 44א לפקודת הרופאים (נוסח חדש) התשל"ו - 1976

לכבוד

מר בנימין נתניהו

שר הבריאות

כבוד השר

דין וחשבון לפי סעיף 44 (א) לפקודת הרופאים (נוסח חדש) התשל"ז – 1976

בעניין:

פרופ' איתמר גרוטו המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, באמצעות ב"כ, עו"ד יונתן ברג
מלשכת היועצת המשפטית, משרד התובע הראשי, משרד הבריאות ירושלים.

הקובל

נגד

ד"ר אנטולי קוגן, רופא מורשה, מומחה בפסיכיאטריה, באמצעות בכ' עו"ד ניב יעקב.

הנקבל

הקובלנה:

ביום 13.11.2017 הגיש פרופ' איתמר גרוטו, המשנה למנכ"ל של משרד הבריאות, קובלנה מתוקנת נגד הנקבל (להלן: "הקובלנה"), בכך שגילה התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הרפואה, כאמור בסעיף 41(1) לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז-1976 (להלן: "הפקודה"), בכך שטיפל במטופל כאשר היו לו יחסים מקבילים עימו שהביאו אותו למצב של ניגוד עניינים.

1. הוועדה:

שרת הבריאות מינתה את הח"מ להיות וועדה שתדון בקובלנה (להלן: "הוועדה").

2. הוועדה, בהכרעת הדין מיום 15.4.2018, הרשיעה את הנקבל בעבירה לפי סעיף 41(1) לפקודה, בהתנהגות שאינה הולמת רופא.
3. בישיבת הוועדה ביום 4.9.2018, השמיעו הצדדים את טיעוניהם לעניין אמצעי המשמעת שיש להטיל על הנקבל:

טיעוני בכ' הקובל:

הוועדה החליטה להרשיע את הנקבל בהתנהגות שאינה הולמת. מדובר בפסיכיאטר במקצועו שניהל מערכת, קודם כול טיפולית ועד לאותו זמן גם מערכת התקשרות פיננסית ביניהם. הוא הציע ולוה כספים למטופל שלאחר כך העניין הסתבך והמטפל לא קיבל את כספו חזרה. אתם קבעתם בעצם שמדובר בהתנהגות שאינה הולמת. כמובן, לא מדובר ברופא רגיל אלא פסיכיאטר, ולכן יש חשיבות למערכת היחסים הטיפולית והגבולות של אותם יחסים. מדובר במערכת בלתי נאותה, פגומה בעיקרה, שאינה לכבוד המקצוע ואינה תואמת את הערכים והתפיסות שראוי שיחולו במקצוע הרפואה. כאשר אנחנו באים בפניכם בעניין התגובה המשמעתית הראויה בנסיבות העניין, אני אבקש לפנות לפסקי דין בעניין של ד"ר

ליביו ליאור, ערעור אזרחי 1097904, וגם ערעור אזרחי מספר 50/91, ד"ר אדגר סבין. בפסק הדין בעניין של סבין, בית המשפט התייחס לתכלית של אמצעי המשמעת בתגובה המשמעתית, כדי להעביר מסר ברור וחד לא רק לנקבל אלא לאנשי המקצוע וגם לציבור, כדי לשמור על האמון הציבורי במקצוע. גם בתיק הערעור של ד"ר ליביו ליאור, בית המשפט שם את הדגש על השמירה על טוהר המידות בתחום העיסוק וגם על האינטרסים הציבוריים, בניגוד לאינטרסים האישיים של הנקבל עצמו. לגבי המקרים הדומים, אני אבקש להביא בפניכם שני מקרים. האחד, החלטה, לא מזמן, בעניין של ד"ר ריצ'רד שיפר, זו החלטה מה-9 לינואר 2017, והשני זה פסק הדין של בית משפט העליון במקרה של ד"ר סילביה זליקוביץ' וד"ר יוסי לריה. אני אבקש להגיש אותם בפניכם.

מה שאפשר ללמוד ממקרים אלו זה שהתגובה המשמעתית תלויה הרבה בנסיבות המיוחדות של כל מקרה ומקרה. במקרה של ד"ר לריה וד"ר זליקוביץ', מדובר בשני פסיכיאטרים שהיו במערכת טיפולית עם המתלוננת ולאחר מכן היה קשר אישי יותר, עד כדי כך שהם העסיקו אותה בבית שלהם והיא הביאה להם מתנות בלי סוף. התגובה המשמעתית הייתה התראה בלבד. הוגש ערעור לבית המשפט העליון. אני אפנה אתכם לסעיף 13, שם מדובר בעניין של יחסים בין הצדדים: "כיוון שמדובר במערכות יחסים הנעה על ציר זמן רציף, המסגרת צריכה הייתה להישמר בקפידה. אותן מגבלות שהיו במהלך התקופה שבה קיבלה הקובלת טיפולים במרפאה, צריכה הייתה להישמר גם בבית". ואז בהמשך, "אין בכך כדי לומר שלעולם לא יתכנו קשרים חברתיים בין מטפל למטופל לשעבר. הקביעה אם אכן מדובר במערכת יחסים אחרת, מנותקת ושונה, היא עניין לבחינה עניינית בכל מקרה לגופו. זה מקרה

אחד שכפי שאמרתי, הסתיים בהתראה. המקרה השני שהבאתי בפניכם זה בעניינו של ד"ר ריצ'ארד שיפר, שהיה פסיכיאטר שניהל גם כן מערכת יחסים טיפוליים ואישיים שגם היה קשור להלוואות של כסף. פה התגובה המשמעתית הייתה יותר בכיוון של התלייה לתקופה ממושכת יותר, למשך 30 חודשים. במקרה של ד"ר שיפר, מדובר על זה שההלוואות ניתנו על ידי המטופל לרופא. אז לכן קשה להסיק מסקנות דווקא למקרה המיוחד שלפניכם. בכל זאת אנחנו סבורים שכפי שנאמר בפסיקה בעניין התכלית של אמצעי המשמעת, יש צורך להעביר מסר ברור לציבור, לאנשי המקצוע וגם לנקבל עצמו. אנחנו סבורים שהתגובה המשמעתית צריכה להיות התלייה, אבל לתקופה שתקבע על ידי הוועדה, לפי שיקול דעתה. אם לתקופה ממושכת או לתקופה קצרה יותר. אנחנו נשאיר את זה לשיקול דעת הוועדה.

מצד אחד לקחנו בחשבון שמדובר בהפרה בוטה של הקשרים בין מטפל ומטופל. יחד עם זאת, לקחנו גם בחשבון את הזמן הרב שעבר מאז האירוע, הנסיבות האישיות של הנקבל, ולכן אנחנו מוכנים להשאיר את התקופה לשיקול דעתכם.

טיעוני בכ' הנקבל:

אני לא רוצה להרחיב בדבריי, אני רק רוצה לבקש משהו שרציתי לבקש בסוף, אני רק רוצה לבקש אותו כעת. אני אחזור עליו גם בסוף, זה, כמובן, הוועדה תחליט בעניין, מה שאני מבקש זה רק לאסור, פרסום ההחלטה, לא לפרסם פרטיים אישיים. אני ראיתי שזה משהו שנהוג בעניין הזה וקורה לא אחת. אני מבקש שהוועדה בעניין הזה תשקול לא לפרסם את פרטיו של ד"ר קוגן. אני גם מסביר, הנימוקים יהיו גם מדוע לא לפרסם את השם. מדובר בפסיכיאטר ששימש כפסיכיאטר בברית

המועצות, עלה לארץ כבר שיש לו ילדים, בגיל 31, והוא משמש הרבה מאוד שנים כפסיכיאטר, על כל הקשיים שעמד עליהם ד"ר קוגן. פעם ללא רבב. במהלך כל השנים לא הייתה עליו תלונה אחת. הוא טיפל עד כה במאות מטופלים. אנחנו מדברים על כמות רבה מאוד של שנים. אנחנו לא מדברים על רופא בתחילת דרכו, אלא על רופא שהוא מעל 30 שנים. וכשהפנו אליו את אותו מתלונן, ואני רוצה להזכיר לכבוד הוועדה שהמתלונן פנה אחרי שאנחנו הגשנו את אותה תביעה כספית. המתלונן פנה בטענה אחת. טענה אחת. "נוצלתי". זו הייתה הטענה, אם תסתכלו על אותו מכתב שהוא הגיש. "אני נוצלתי על ידי ד"ר קוגן". וזה בעקבות אותה פנייה. כשהגיע אותו מתלונן, הוא לא הכיר את העבר העשיר של אותו מתלונן. אותו מתלונן שנורא לחץ על עורך דין ברג שלא נמצא כאן כיום, אבל הוא לחץ עליו שהוא רוצה להגיע ולהשמיד את דבריו. לחץ עליו בדיון הקודם, לחץ עליו בדיון הנוכחי, ולא טרח להגיע לאף אחד משני הדיונים. אבל ד"ר קוגן לא ידע שאותו אדם זה עבריו מורשע. וכשאני אומר, "זה עבריו מורשע", אני לא אומר את זה סתם. אני צירפתי בתיק ממצאים את כול ההרשעות, גיליון הרשעות מפה עד הודעה חדשה של אותו אדם. תרמית, הונאה, עבירות ניירות ערך, עבירות מוסריות, כל מה שאפשר. מבחינת ד"ר קוגן זה היה, מה שאנחנו, אם אני אקביל את זה למדינות בחו"ל, זה מה שאנחנו קוראים veterans. אותם אנשים שאנחנו יראי כבוד. אולי בארץ כל אחד פה הוא יוצא צבא, קצין בדימוס, אבל מבחינתו זה היה, כמו שהוא הגדיר את זה יפה, סמל המדינה. לראות מישהו, ולא תיאר לעצמו שאותו אדם בסופו של יום הולך לעשות לו איזושהי הונאה וממש פרשת מיידוף עליו. בעצם, כשאנחנו הגשנו את התביעה, אני קיבלתי שיחת טלפון. שיחת טלפון שאני חוזר ואני אומר אותה פעם אחר פעם. אותה שיחת טלפון מפי עורך

דין של אותו מתלונן. אומר לו, "תשמע, אם אתה לא חוזר בכ מהתביעה, אנחנו הולכים להיכנס בפן המקצועי שלך, הוא הולך להיפגע בפן הכלכלי שלו, בעבודה". ואני כמובן שיתפתי את ד"ר קוגן באותה עת, כשכבר התביעה רצה, אני חושב שזה כבר היה אפילו אחרי שהם פנו לעיתונות לפרסם את השם שלו מתוך מטרה לנגח אותו גם בעניין הזה. אנחנו החלטנו שברגע שהכדור התגלגל, אין דרך, כדור השלג התגלגל. כאשר ברקע מצויה אותה תלונה שד"ר קוגן ניצל את אותו המטופל.

פה יש לנו מקרה ייחודי שאני לא יודע כמה מקרים כאלה מגיעים. בעצם מגיע מקרה שכבר אחרי שבית משפט שלום דן בזה, בית משפט מחוזי דן בזה ובית משפט עליון גם טרח לדון בזה, וגם היה פה עוד איזשהו פסיק שהמשיך לבית משפט להוצאה לפועל, כולם, כל מה שאני מדבר עליהם זה מוצגים 1 עד 4, בכולם בית משפט שלום ואני חושב גם מחוזי, דן בטענה של הניצול. האם ניצול, יש קביעה מפורשת שמי שניצל היה פה המטופל שניצל את המטפל שלו. זה מקרה מאוד ייחודי וזו פסיקה מפורשת שבית משפט שלום, בית משפט מחוזי אישר אותה. בית משפט מחוזי גם הוסיף במפורש שהמטופל ורעייתו גזלו, זה המילה של בית המשפט המחוזי, "גזלו" את כספו של המטפל. רק להבין את מה אנחנו מדברים. היום החוב בהוצאה לפועל עומד על מעל שני מיליון שקלים. זה החוב שהוא קיים. הקרן כשלעצמה היא כמיליון שלוש מאות הייתה בשעתו. אני מעגל סכומים. לאורך כל הדרך, אני לא אלאה את הוועדה, אבל לאורך כל הדרך יש פסיקה לגבי ההתנהלות "חסרת תום הלב". ממש ככה, אלה המילים של המטופל, רעייתו, וזה אני מפנה כמובן לאותם מיצגים 1 עד 4 שצירפתי. אני מזכיר לכבוד הוועדה שכבוד הוועדה זיכתה את ד"ר קוגן מהאישומים אם לקרוא לזה "המרכזי". אני חושב שהנושא של ההפרה האתית, ניגוד העניינים, זה היה הדבר המרכזי שבעצם עליו

נסובה התלונה. ואני מזכיר שוב פעם, אין כאן שום עניין מקצועי. זאת אומרת, אין כאן לא תלונה על טיפול, לא על רשלנות בטיפול. יש פה עניין של יחסים פיננסיים שהתנהלו בשנים מסוימות, שגם היו יחסי מטפל מטופל. לא חס וחלילה שאני מקל ראש. בסופו של דבר כבוד הוועדה החליטה להרשיע את ד"ר קוגן במה שאנחנו בשפה משפטית אולי מכנים "סעיף סל". סעיף סל, שאולי, שאחד יכול להבין אותו ככה, והאחר יכול להבין אותו ככה. אני לא, חס וחלילה, מקל ראש. אבל אני אומר, בסופו של דבר, התנהגות בלתי הולמת זה אותו סעיף סל שכבוד הוועדה הרשיעה. אני מזכיר לכבוד הוועדה שיחסי המטפל מטופל הסתיימו לפני 10 שנים. למעלה מ-10 שנים, בערך. משנת 2002 עד 2008 התקיימו יחסים מטפל מטופל, אבל המשך הקשר ביניהם נמשך גם עד 2012. הרבה שנים אחרי. אבל עצם ה-, כל מה שאנחנו מדברים עליו זה משהו שהתרחש לפני 10 שנים. ד"ר קוגן עמד פה, אני חושב שהוא הסביר לוועדה את הסבל שהוא סובל. אני חושב שכל בעל מקצוע, כולנו פה בעלי מקצוע, מבינים שהשם הטוב שלנו יותר יקר מאותם שני מיליון שבחיים אנחנו לא נראה אותם. מה שהעיתונות כתבה שעברנו, והקולגות שפונים אליו, הוא גם, כמו שעכשיו אני שמעתי, שמדי פעם מטופלים עשו עליו גוגל וראו את מה שהם ראו ושואלים אותו. וצריך לזכור, יכול להיות שבפן המשמעתי הייתה פה איזושהי התנהלות שאולי היא לא תקינה. אבל מה שהוא משלם על זה, הוא ישלם על זה עוד בעתיד, מה שאני קורא לו, "השם הטוב", זה משהו שלא יסולא בפז במקרה הזה. הוא מכה על חטא עד היום. זה משהו שהוא לא יחזור עליו לעולם. הסיכוי שזה יתקיים הוא אפסי. כבוד הוועדה, אני מזכיר, הופיעו פה שני עדים שהם הגיעו בעצם לתת עדות אופי. זה היה שני מטופלים שהגיעו לכאן, היה את ארנון נחמני ואת נחום יהושע. בדיון הקודם כבוד הוועדה התירה

להשמיע אותם, למרות שזה היה טיעונים לעונש. הם תיארו את האופי המסור של המטפל, שהוא, אני חושב שהוא קצת יותר ממטפל רגיל. הוא באמת מטפל שנותן הרבה מאוד שעות מעבר לזה ביחס למטופלים שלו. ד"ר קוגן סיפר על הקושי שיש לו לבקש מקולגות למקצוע מכתבי המלצה. אני ביקשתי ובכל זאת הוא צירף, מוצג 7 זה מכתבי המלצה שניתנו לו על ידי קולגות ועל ידי ברי סמכא כלפיו. אני סבור שמהות העבירה היא על הרף הנמוך, הרף התחתון של עבירות המשמעת. אני אומר לכבוד הוועדה, ששום עונש שיינתן או לא יינתן עונש, העונש הוא כבר קיבל על זה. כי העונש שהוא חטף הוא הרבה מעבר למה שהוא ציפה, למה שהוא חשב. זאת אומרת, ההחלטה היא, מה שלא תהיה, לא נעים לומר, זה כמו לזרות מלח בפצע שכבר מסרב להגליד. וזה גם אחד הנימוקים שאני ביקשתי לחסות את שמו של ד"ר קוגן בהחלטה ככל שניתן. אני צירפתי כמוצג 6 מספר החלטות שאני מצאתי לעניין הזה. נתקלתי בנושאים של רשלנות חמורה שאפילו הגיעה לכדי מוות, אבל כל מקרה לנסיבותיו, שוועדות שונות דנו ונתנו התראות. מצאתי מקרה שאולי נקרא לזה במרכאות הכי "קרוב", איזושהי החלטה שאני גם צירפתי אותה באותו מוצג 6, מקרה שנדון טשטוש גבולות פסיכיאטר, או פסיכולוג, אני לא זוכר לגמרי, עשה מעשה, הזמין את אחד המטופלים שלו לחתונת בתו, ובנוסף הוא גם ניהל, גם טיפל באותו מקורב טיפול פסיכולוגי. במקביל לטיפול פסיכולוגי שהוא מקבל אצל אותו אחר. כבוד הוועדה קבעה שמדובר בטשטוש גבולות ונתנה התראה. גם התביעה הציגה כאן לבית המשפט את ע/א 6179/05. גם שמה מדובר על איזושהו קשרים שהיו מעבר לזה, וגם שם בית המשפט העליון קבע שהתראה לכל היותר. אין פה מעבר. ההשוואה לפסק דין אחר של ד"ר שיפר שעשתה פה התביעה, אני לא חושב שהוא מתאים. שם גם דובר על, ראיתי,

בקריאה רופפת, שמדובר פה על נושא של רופא שהורשע בעבירה לפי סעיפים בחוק העונשין, הטרדת עד, עבירות של עושיק. וזה הפוך, זה מקרה שבדיוק הפוך למקרה שהיה כאן. אני לא חושב שאפשר בכלל להתאים את זה. אז אם אני מסכם, אני, אני באמת חושב, יש מקרים שאפשר לבוא ולומר, עצם ההרשעה זה העונש כשלעצמו. ואפשר גם להוציא ללא התראה, ללא נזיפה, ללא התלייה. לבוא ולומר, זה המקרים. זה כמו, אני אמשיל את זה, זה נשמע נורא, אבל אני אמשיל את זה לאדם שחס וחלילה נהג ברשלנות ואחד מבני המשפחה שלו הלך לעולמו. אפילו לא טורחים להגיש כתב אישום, וכשמגשים כתב אישום זה לא הגיע לכדי עונש. הוא קיבל כבר את העונש שלו. יש לנו כבר החלטות שיפוטיות שמדובר על מטופל שהוא ורעייתו פשוט ניצלו וגזלו את כספו של המטפל. מערכת יחסים שנמשכה והסתיימה לפני הרבה מאוד שנים. פסיכיאטר ללא רבב. מכתבי המלצה שאנחנו צרפנו. אני חושב שאפשר, במקרה הזה, ללא ענישה, ובמקרה החמור, מה שאנחנו אומרים, the worst case scenario, אני חושב שהרף העליון צריך להיות פה מקסימום התראה. אני שב ומבקש לקראת סיום, שכבוד הוועדה תחסה את פרטיו של ד"ר קוגן כי הנזק לשם הטוב זה הדבר הרע. וכשמישהו מסתכל באינטרנט בפרסום כזה או אחר, כשאנחנו מדברים על הדיוט, אדם מהשורה, הוא לא יודע. הוא לא מבין את המשמעות של זה, וברגע שהוא מסתכל על זה והוא רואה משהו, אז הוא לא יודע, ויגיד, "הנה, יש פה בנאדם עבריין שניצל את הרופא שלו", הוא לא יודע לעשות את ההיקש, "אבל רגע, אין פה איזושהי רשלנות מקצועית פסיכיאטרית".

בכ' בקובל:

אבקש להתייחס לבקשה של חברי בעניין הפרסום. בניגוד לוועדת משמעת בעניין פסיכולוגים, ששם בחוק הפסיכולוגים יש התייחסות לעניין הזה שכל הדיונים הם בדלתיים סגורות וכל החלטה בעניין פרסום צריכה להיות החלטה של הוועדה. בניגוד לפסיכולוגים, בדרך כלל בתיקים של מקצועות אחרים, יש לנו שקיפות מלאה. היו מקרים בודדים שהוועדה החליטה לפרסם ללא שם. אבל אז מדובר בנסיבות מיוחדות שפורטו ע"י הוועדה. העמדה שלנו היא יותר לכיוון של שקיפות מלאה. אנו נשאיר את ההחלטה לשיקול דעת הוועדה.

דברי הנקבל:

עליתי לישראל ב-1991, והתקופה הייתה די קשה, כי באותה תקופה, בשביל לעזוב את ברית המועצות הייתי צריך לוותר על האזרחות, הגענו ממשפחה מאוד מורכבת ומאוד מסובכת, עם שלושה זקנים, עם אחד חולה באלונקה, ואני היחיד שיכולתי לתפקד, וכל אחד היה עם שני מזוודות. זאת אומרת שהיינו צריכים להתחיל ממינוס בגלל קשיי שפה. אני רופא פסיכיאטר, בכל מקרה אני הייתי צריך לעבור מבחנים בשפה שלא הכרתי מקודם. והתקופה הייתה מאוד קשה, גם אז, בזמן הבחינות הייתי צריך לעבוד במקביל בשביל לפרנס את כל המשפחה המורכבת מאוד. הייתי המפרנס היחיד. כך או אחרת, עברתי בחינות, התחלתי לעבוד במרכז לבריאות הנפש ברמת חן, אני זוכר שזו הייתה התמחות גם מאוד מצומצמת כי לא היו תקנים אז אנחנו, אני ועוד הרבה מאוד אנשים נאלצנו לעבוד, כאילו, בהתנדבות ומקור הפרנסה היחיד היה יכולת לעשות תורנויות בלילות, אז הייתי צריך לעשות,

באותו מקום, כי זה היה בתשלום. הייתי צריך לעשות עשר, שתיים עשרה תורנויות בשביל איכשהו להמשיך להתקיים. וכמובן כאן, פעם נוספת קושי של שפה, כי זה שפה, זה לא רופא שיניים או רופא במקצוע אחר. כי השפה זה כלי היחידי, וזה קושי נוסף. כך או אחרת עברנו את כל התקופה הזאת עם הרבה מאוד קשיים. עברתי מבחנים, קיבלתי רישיון והתחלתי לעבוד כרופא רגיל במרכז והמשכתי לעבוד כרופא רגיל במרכז לבריאות הנפש רמת חן. יש לציין שבתחילת שנות ה-2000, הוקמה ברמת חן יחידה מיוחדת שהיא הייתה צריכה לטפל בנכי צה"ל, הרבה הפניות של משרד הביטחון. בשבילי, אני יודע שנכי צה"ל זה היה מאוד מיוחד, הייתי אומר, כי זו התפיסה שלי אז, וגם עד היום בעצם, זה אחד מסמלי המדינה וזה, וכל הקבוצה הזאת זה היה מעמד מאוד מיוחד. וכמובן בשבילי זו הייתה זכות גדולה וכבוד גדול, כאילו, שהתקבלתי לעבוד גם ביחידה הזאת. כך או אחרת, הכרתי, בין היתר הכרתי את מר לנדאו שבמפגשים, הוא עשה רושם מאוד חיובי, כי הוא איש מאוד אינטליגנטי, מאוד משכיל ושהיה פעם אחת אלוף הארץ בברידג', עם רקע תעסוקתי די מרשים. באמת, הוא היה איש מרשים ואז נוצר קשר. אני חייב גם לציין שהמקצוע שלי הוא מחייב אמון, לתת אמון. ואני פוגש הרבה מאוד אנשים, ומכל הסוגים. אנשים טובים, אנשים רעים, אנשים חכמים יותר, חכמים פחות, והמקצוע שלי מחייב לתת אמון, בלי זה אי אפשר לתפקד, וכמובן זה, גם לאותו מטופל ספציפי האימון היה כנראה כפול בגלל האופי או לפחות הרושם הראשוני שהוא עשה. ואז נוצרה מערכת, מין מערכת, אני מתקשה להגדיר את זה, מין מערכת ידידותית, כאילו. שכנראה, בדיעבד אני יכול להגיד שאולי חיבבתי אותו יותר מחלק מהמטופלים האחרים, או משהו בסגנון. כך או אחרת, בשלב מסוים הוא הציע לי, במהלך ההיכרות, הוא בין היתר סיפר ומתפאר בהישגים הכלכליים שלו

בכל מיני מקומות, כולל עבודות בחוץ לארץ, כולל עבודות בארץ, ובשלב מסוים הוא הציע לי להשקיע כסף אצלו. לפי דבריו אז, הוא השקיע את כספו במשרד כלכלי מסוים, שזה מין מועדון סגור, מקבלים לקוחות רק אלה שמוכרים ומכרים. זאת אומרת שאני לא יכולתי להשקיע כסף לאותו משרד בנפרד. והוא הציע לעשות את זה דרכו. אני שם דגש שזו הייתה הצעה שלו, לעומת מה שנאמר. אני לא הצעתי להלוות כספים, לא הצעתי. ובמהלך השנים אני בהחלט נתתי לו סכומים, אמנם לא בסכום גדול חד פעמי, אלא בסכומים נפרדים, לאורך הזמן. הייתה איזו תקופה מסוימת, כמובן, הייתה ריבית מסוימת שמובטחת, והייתה תקופה מסוימת, שהריבית הזאת שולמה, האמת שרטרוספקטיבית קשה לי לדעת כי אני לא משכתי ריבית, הסכום הזה של ריבית הצטרף לקרן, וכל הזמן הקרן כביכול גדלה. והמערכת הזאת הייתה מבוססת על האמון, קודם כול, ועל כל מיני רישומים שלי ושלו. בשלב מסוים סיימתי את העבודה ברמת חן ב-2008 בערך, לא זוכר בדיוק תאריכים, והתחלתי לעבוד בקופה אחרת. ואז -, הוא נשאר להיות מטופל ברמת חן. זאת אומרת שבתקופה מ-2008 אני כבר לא טיפלתי בו. יש תיק רפואי שאפשר לראות שהוא טופל במרכז, המשיך להיות מטופל במרכז לבריאות הנפש ברמת חן, אבל עם מטפלים אחרים. והמערכת הזאת המשיכה. אנחנו נפגשנו במספר הזדמנויות, יכולנו להיפגש בבית קפה, לשותות כוס קפה, והמערכת הפיננסית גם המשיכה. זאת אומרת שבעצם זה מה שזה היה פשוט מאוד. כל שלושה חודשים, כל שישה חודשים הוא היה שואל אותי אם אני רוצה להוסיף כסף או לא רוצה להוסיף כסף. כשהיה לי כסף הוספתי, כשלא היה לי כסף לא הוספתי. בשלב מסוים אני התחלתי לבקש כסף בחזרה, כי אני, כך או אחרת רציתי לראות. ואז התחיל הבלאגן. איחורים, אי דיוקים, "יש כסף", "אין כסף". מאוחר יותר, אני לא זוכר בדיוק זה, מתי

זה היה, בשנת 2012 כמה שאני זוכר, אנחנו התיישבנו איתו וכתבנו מין זיכרון דברים נוסף, שרציתי כבר למשוך כסף בחזרה, וניסינו לפרט האם, ואיך אני לוקח, באיזה סכומים, כסף בחזרה. וזה מסמך שחתום על ידי ועל ידו. ולא קרה שום דבר. הכסף לא חוזר. ואז הוא הפסיק לענות לטלפונים, ולהתחמק ממני בכל מיני צורות ובשלב מסוים פניתי למשרד של עורכי דין בשביל להתייעץ. ותוך כדי ייעוץ, זה מה שהתברר כי מהר מאוד העורך דין עשה סקירה בגוגל והתברר שהוא נשפט, הוא מורשע, ולא פעם אחת, על מרמה, על התחזות. בקיצור, זה איש לא כמו שחשבתי. עוד פעם, התייעצתי, הייתי עם עורך דין, והסבירו לי והציעו לי להגיש תביעה. אני חייב להגיד, בדיעבד אני מצטער שהגשתי תביעה. אני חושב שזה חוץ מהטעות שנכנסתי לאותה מערכת היחסים הזאת, אחת מהטעויות הכי גדולות שעשיתי בחיים, זה שהגשתי תביעה. כי אז החיים שלי השתנו. אחד מהדברים הראשונים זה שהעורך דין מהצד שלו התקשר לעורך הדין מהצד שלי, ואמר "אם הלקוח שלך לא יורד מהתביעה, אני אהרוס אותו." וזה בדיוק מה שהיה. פרסומים בעיתונים, פרסומים באינטרנט, תלונות בלי סוף, ותלונות לכל גורם אפשרי, ועשרות תלונות, ומכל מיני מקורות לא ידועים. בקיצור, החיים שלי השתנו. מאז שהגשתי את התביעה, ב-2012 אני כנראה לא אותו בן אדם. איכות החיים שלי לא איכות החיים כמו שהייתה לי. אני מצטער על הרבה מאוד דברים. כמובן, אני מצטער ומתחרט עד אין סוף. שש שנים ברצף אני מתחרט על זה שנכנסתי למערכת הזאת. אני מבין שזה לא היה נכון. כמובן לעולם לא, לא אעשה את זה. והיום אני מרגיש שאני לפעמים זהיר יותר, אני מפחד מכל רמז של כל מטופל, ואני בתור רופא, אני פוגש עשרות אנשים בשבוע, והיחסים במשפחה כמובן התדרדרו, כי סך הכול אנחנו הוצאנו גם סכומים מכובדים. אני חושב שבמשך, מ-

2012 אני משלם מחיר די גבוה. אני לא מדבר על כסף. אני במפורש אומר שאם הייתי יודע מה מצפה לי, כולל המפגש היום, אז הייתי מוותר על הכסף, הייתי מוותר על הכול. כי השם שלי מתלכלך יותר מפעם אחת, בכל מיני מסגרות ובכל מיני פרסומים, ובלי תגובה, בלי יכולת שאני אגיב. וכשניסיתי לדבר עם אחד מהעיתונאים שפנה קודם אליי, ושאלתי אותו איך אני יכול להגיב, הוא צחק לי בפרצוף ואמר שזה בעצם משרת אותו. כי כל דבר שאתה תגיד זאת אומרת שזה מעלה את ההתעסקות בנושא. אז מספר שנים אני מרגיש שאני משלם מחיר אינסופי. אני מבין שעשיתי טעות. אני חושב שבחיים לא אעשה משהו דומה. אני לא ניצלתי אותו בשום צורה, כי גם בין היתר אני הגשתי תביעה לבית משפט השלום. הצד השני ערער, אז התביעה עברה את כל השלבים. בית משפט שלום, בית משפט מחוזי, בית משפט עליון. בפסק דין כתוב שהוא ניצל אותי. זאת אומרת שהמטופל ניצל רופא, בשיתוף פעולה עם אישתו, שזה בעצם היה מין מערך מתוכנן. בית המשפט השתמש במילים די קשות. שהוא לא אמין, שכסף נגזל. זאת אומרת שבית המשפט, בשלוש אינסטנציות, אבל זה בצד המשפטי. על הצד האישי שאני משלם, קשה לי להרים מבט ולהסתכל בעיניים של קולגות. כי הם שואלים. "השם שלך מופיע פה, השם שלך, מה קרה, מה יש". אני סופג גם מדי פעם ממטופלים חדשים שלא הכרתי. "קראתי עליך בעיתון", כך וכך, איזה משהו אינטרנטי אנונימי. אני לא יודע מה, עוד איזה מחיר אני יכול לשלם. אני, אני עובד כרופא מעל 30 שנה בסך הכול. עבדתי כרופא פסיכיאטר בברית המועצות, עבדתי בארץ. בסך הכול, במצטבר, אני עובד מעל 30 שנים. יש לי שם טוב בין המטופלים, יש לי שם טוב בין הקולגות. יש אנשים שהיו מוכנים, לבוא. במפגש הראשון היו שני מטופלים שרצו מאוד לבוא, שני מטופלים לשעבר שרצו מאוד לבוא. וכמה קולגות כתבו מכתבי

המלצה. אבל זו גם בעיה, כי אני מתבייש לפנות לקולגות ולבקש המלצה כי אני צריך להסביר למה ומדוע. אני מתבייש. אני מתחרט. אני מתחרט ומתבייש ומשלם מחיר, גם בבריאות, אני לא שמח. הרבה שנים. אני פסיכיאטר, אני יודע מה זה, מה זה להיות בחרדה ומה זה להיות בדיכאון, וכשאני מקבל איזו הודעה על דואר רשום בדואר, אני מפחד לגשת לדואר רשום כי אני לא יודע מה מצפה לי. זה לא נגמר. והתביעה, התלונה הזאת. המסכת הזאת אינסופית. אני מבין שאני עשיתי טעות. אני מתחרט, אני לא יודע באיזה כמויות להגדיר את גודל הצער שלי ואני מבין שעשיתי טעות. ללא שום ספק. אני חושב שאני משלם עונש, שילמתי עונש ואני אשלם עונש שהוא מעבר לכל מעשהו גם בדיון של הוועדה נאמר שאני לא ניצלתי אף אחד. אני לא הכנסתי את עצמי בניגוד עניינים. כן, בהחלט, 200 אחוז, 300 אחוז, 1200 אחוז. לא הייתי צריך לעשות את זה, בחיים, לעולם לא אעשה. אני מאוד מבקש להתחשב במה שכבר עברתי ומה ששילמתי.

4. המלצת הוועדה:

כאמור, הוועדה הרשיעה את הנקבל בכך שנהג בדרך שאינה הולמת רופא מורשה, בכך שקיים מערכת יחסים עסקית, במקביל, במהלך מספר שנים, בעת שטיפל במטופל. הוועדה רואה בחומרה יתרה את מערכת היחסים הפיננסיים, כפי שפורטה בהכרעת הדין, שניהל הנקבל מול המטופל לאורך תקופה ארוכה שנמשכה על פני שנים, כשבכול אותה עת המשיך לטפל במטופל שלו, בלווה.

הוועדה סבורה כי מערכת פיננסית, עסקית, תגרנית של תן וקח, מלווה ולווה, בסכומי עתק, שנמשכה על פני כחמש שנים, בהם, במקביל, טיפל, רופא בחולה, הנקבל במטופל - הינה מערכת

שאינה הולמת רופא, בלתי נאותה, פגומה בעיקרה, אינה לכבוד המקצוע, ואינה תואמת את הערכים והתפישות שראוי שיחולו במקצוע הרפואה. יש לזכור כי אין מדובר ברופא מתחום הרפואה הרגילה כגון: כירורגיה, פנים, אורטופדיה ועוד, הגם שבתחומים אלו לא ראוייה מערכת קשרים כזאת, אלא ברופא פסיכיאטר הנותן טיפולים פסיכיאטרים, נפשיים, בהם נוצרת תלות מיוחדת, תלות נפשית בין המטופל לרופאו, מערכת מיוחדת שבין רופא פסיכיאטר לבין מטופל הנדרש לטיפול נפשי.

הוועדה, בבואה להחליט על אמצעי משמעת שיש להטיל על הנקבל, עליה לבחון אם באמצעי המשמעת יש כדי לשרת את התכלית לשמה הם נועדו. השיקול המרכזי, כפי שקבע בית המשפט, הוא האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אימון הציבור ברופאים, ומפני אינטרס זה נסוגות הנסיבות האישיות של הרופא. כדברי השופטת חיות בתוארה כאז:

בע"א 10979\04, ד"ר ליביו לאור נ.שר הבריאות.

"השיקול המרכזי בהליכים המשמעתיים שבנדון הינו השיקול של הגנה על האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אימון הציבור ברופאים...לפיכך נפסק כי בהליכים ממין זה השיקול המרכזי שעל הגורם המחליט לשוות לנגד עיניו הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים הנוגים לעבריין המשמעת העומד לפניו הם עניין משני שיש לשקלו אם בכלל..."

לפיכך, ובשל האמור לעיל, סבורה הוועדה, לחומרה, כי יש להטיל על הנקבל עונש מרתיע בגין התנהגותו, ועל מנת להגן על אינטרס הציבור, ושמירה על כבודו ורמתו של מקצוע הרפואה.

לקולא, שקלה הוועדה את דברי השבח של עדי ההגנה, את מכתבי ההמלצה שקיבל, את חרטתו הכנה שהביע לפני הוועדה, את חסרון הכיס שסבל, וכן את חלוף הזמן מקרות האירוע.

אשר לבקשת בכ' הנקבל לא לפרסם את שמו של הנקבל, ראשית, שמו של הנקבל פורסם כבר בערכאות קודמות. שנית, הוועדה נוהגת כלל לפרסם את שמות הנקבלים, אלא במקרים מיוחדים בהם נדרש חיסיון המעורבים עקב גילם הצעיר או בתיקים בהם נדונים מקרים של עבירות מין, הטרדה מינית, ובטחון המדינה. במקרה שבפנינו, מטעמים אלו, הוועדה דוחה את הבקשה לחיסיון בתיק זה.

במכלול השיקולים כאמור לעיל, הוועדה ממליצה בפני כבוד השר להתלות את רישיונו של הנקבל לשלושים יום.

ד"ר יוסי בר, יו"ר

יעקוב גוזל, חבר

יגאל חית, עו"ד

נציג היועמ"ש לממשלה